

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 63/2024-33

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] zastúpeného advokátom JUDr. Vojtechom Agnerom, Špitálska 10, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5Co/290/2019 zo 14. júna 2022 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/232/2022 z 31. augusta 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. decembra 2023 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5Co/290/2019 zo 14. júna 2022 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/232/2022 z 31. augusta 2023. Navrhuje napadnutý rozsudok krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Okrem toho žiada priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Ústavnej sťažnosti predchádzali dve ústavné sťažnosti sťažovateľa, o ktorých ústavný súd rozhodol nálezom č. k. II. ÚS 285/20217-163 z 12. októbra 2017 (ďalej len „nález sp. zn. II. ÚS 285/2017“) a nálezom č. k. I. ÚS 127/2019-94 z 26. novembra 2019 (ďalej len „nález sp. zn. I. ÚS 127/2019“), ktorým vyslovil porušenie sťažovateľovho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5Co/362/2017 z 30. januára 2018 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/119/2018 z 31. mája 2018, uvedený rozsudok krajského súdu a uvedené uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, keďže sa v odôvodnení svojho rozhodnutia náležite argumentačne nevysporiadal s otázkou pasívnej vecnej legitímácie v sporoch o ochranu osobnosti týkajúcich sa vedenia

konkrétnych osôb v spisoch Štátnej bezpečnosti, ktoré spravuje, sprístupňuje a zverejňuje Ústav pamäti národa podľa zákona č. 553/2002 Z. z. o sprístupnení dokumentov o činnosti bezpečnostných zložiek štátu 1939 – 1989 a o založení Ústavu pamäti národa a o doplnení niektorých zákonov (zákon o pamäti národa) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pamäti národa“), a teda nerešpektoval právny názor ústavného súdu, že Ústav pamäti národa „nie je vo veci žaloby na ochranu osobnosti pasívne vecne legitimovaný z hľadiska zodpovednosti za (i) neoprávnenú evidenciu, ako ani z hľadiska zodpovednosti za (ii) zverejnenie tejto evidencie“, vyjadrený v jeho predchádzajúcom náleze sp. zn. II. ÚS 285/2017, ktorým rozhodol o porušení základných práv Ústavu pamäti národa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 984/2015 a jeho uznesením z 31. januára 2017 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 635/2014 a jeho rozsudkom z 30. júna 2015, uvedený rozsudok krajského súdu a uvedené uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

3. Z tu prejednávanej ústavnej sťažnosti, pripojených príloh a ostatného spisového materiálu vrátane predchádzajúcich rozhodnutí ústavného súdu je zrejmé, že krajský súd napadnutým (v poradí tretím) rozsudkom podľa § 388 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) zmenil rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 16C/9/2012-440 z 26. júna 2014 tak, že žalobu sťažovateľa (žalobcu) zamietol a Ústavu pamäti národa priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Krajský súd s poukazom na vývoj judikatúry všeobecných súdov (R 38/1996, R 114/1999 a R 39/2012) uviedol, že žaloba na ochranu osobnosti môže byť okrem iného aj určovacou žalobou, ktorej výsledkom je určenie, že sa žalobcovi neoprávnene zasiahlo do osobnej sféry, pričom naliehavý právny záujem na tomto určení sa neskúma, keďže prípustnosť takejto žaloby sa vyvodzuje priamo z § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Krajský súd, vychádzajúc z nálezov ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 127/2019 a sp. zn. II. ÚS 285/2017, dospel k záveru, že pasívna legitimácia v posudzovanom spore, resp. v obdobných sporoch svedčí jednoznačne Slovenskej republike, ktorá je nositeľom zodpovednosti za neoprávnený zásah do cti žalobcu, jeho zaevidovaním v registroch bývalej Štátnej bezpečnosti, pričom konkrétna zodpovednosť za zásah do osobnostných práv žalobcu prešla z bývalého Federálneho Ministerstva vnútra Českej a Slovenskej Federatívnej republiky na Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky; na základe uvedených skutočností krajský súd konštatoval, že pasívne vecne legitimovaný subjektom v spore osôb, ktoré sa domáhajú určenia, že sú neoprávnene evidované v registračných protokoloch bývalej Štátnej bezpečnosti, je Slovenská republika, v mene ktorej ako orgán štátu koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ktorému je Ústav pamäti národa v zmysle § 17a zákona o pamäti národa povinný poskytnúť informácie alebo sprístupniť dokumenty podľa § 6 zákona o pamäti národa; dispozícia s týmito dokumentmi dáva zároveň označenému subjektu možnosť efektívnej obrany v súdnom konaní proti prípadným neopodstatneným návrhom v tomto smere.

4. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP tvrdiac, že krajský súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľa o pasívnej vecnej legitimácii Ústavu pamäti národa, ako aj z § 421 ods. 1 písm. a) CSP tvrdiac, že krajský súd nerešpektoval právny názor ústavného súdu vyslovený

v náleze sp. zn. II. ÚS 127/2019, a teda otázku pasívnej vecnej legitímácie v sporoch o ochranu osobnosti týkajúcich sa vedenia konkrétnych osôb v spisoch Štátnej bezpečnosti posúdil nesprávne.

5. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP a Ústavu pamäti národa priznal náhradu trov dovolacieho konania voči sťažovateľovi v plnom rozsahu. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd nezistil vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, keďže v súdnej veci boli z rozhodnutia krajského súdu zrejmé úvahy týkajúce sa pasívnej vecnej legitímácie v tomto type sporu, ktoré ho viedli k zmene rozsudku súdu prvej inštancie. Podľa názoru najvyššieho súdu sa krajský súd dostatočne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, ako aj s odvolacími námietkami sťažovateľa. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP najvyšší súd uviedol, že vzhľadom na názory ústavného súdu vyslovené v nálezoch sp. zn. I. ÚS 127/2019 a sp. zn. II. ÚS 285/2017 považoval za potrebné odkloniť sa od svojej skoršej judikatúry vyjadrenej v judikátoch R 38/1996, R 114/1999 a R 39/2012, preto rozsudkom veľkého senátu najvyššieho súdu sp. zn. 1VCdo/5/2022 z 25. mája 2023 (R 23/2023) judikoval, že *„V prípade nárokov vyplývajúcich z činnosti bývalej Štátnej bezpečnosti, vrátane nárokov vyplývajúcich z prípadnej neoprávnenej evidencie osoby v registračných protokoloch a agentúrnych vzťahoch bývalej Štátnej bezpečnosti, ako aj zverejnenia tejto evidencie, je pasívne vecne legitimovaným subjektom Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky.“* Pokiaľ teda krajský súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a zamietol žalobu sťažovateľa z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie Ústavu pamäti národa, spor z hľadiska právneho posúdenia veci vo vymedzenej právnej otázke rozhodol vecne správne, v súlade s najnovšou judikatúrou najvyššieho súdu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] poukazuje na to, že žalobu proti Ústavu pamäti národa podal ešte v roku 2012, vychádzajúc z v tom čase ustálenej judikatúry najvyššieho súdu, že *„V občianskom súdnom konaní o ochranu osobnosti (§ 11 až 13 Občianskeho zákonníka), k zásahu do ktorej malo dôjsť neoprávnenou evidenciou fyzickej osoby v materiáloch bývalej Štátnej bezpečnosti, je Ústav pamäti národa pasívne vecne legitimovaným účastníkom.“*, preto legitímne očakával, že v danom spore bude úspešný, čo sa však nakoniec nestalo. Napadnutý rozsudok krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sťažovateľ považuje za arbitrárne, pričom krajskému súdu vytýka, že po vrátení mu veci na ďalšie konanie nerešpektoval právny názor ústavného súdu vyslovený v náleze sp. zn. I. ÚS 127/2019, čím opätovne porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie.

7. Sťažovateľ považuje za absolútne neprijateľné, aby sa po takom dlhom čase trvania konania (viac ako 10 rokov) dozvedel len to, že žalobu podal proti osobe, ktorá nie je vo veci pasívne vecne legitimovaná, a nie aj to, či v registračných protokoloch Štátnej bezpečnosti je alebo nie je oprávnené evidovaný ako agent, v čom vidí porušenie svojho základného práva na zachovanie

ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena, ako aj práva na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života.

8. Za arbitrárne a nedostatočne odôvodnené sťažovateľ považuje aj rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu o priznaní nároku na náhradu trov konania Ústavu pamäti národa, t. j. protistrane.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5Co/290/2019 zo 14. júna 2022 (bod 3) a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/232/2022 z 31. augusta 2023 (bod 5) založená primárne na nesúhlase s vyriešením právnej otázky pasívnej vecnej legitímácie v sporoch o ochranu osobnosti týkajúcich sa vedenia konkrétnych osôb v spisoch Štátnej bezpečnosti, ktoré spravuje, sprístupňuje a zverejňuje Ústav pamäti národa, čo v konečnom dôsledku viedlo k neúspechu sťažovateľa vo veci samej a k nepriznaniu mu nároku na náhradu trov konania pred všeobecnými súdmi (body 6 až 8).

10. Východiská rozhodovania ústavného súdu o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sú sťažovateľovi známe už z nálezov ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 127/2019 a sp. zn. II. ÚS 285/2017 (bod 2), preto ich ústavný súd v danom prípade nepovažoval za potrebné detailne opakovať.

11. Ústavný súd na doplnenie uvádza, že kasačná záväznosť rozhodnutia ústavného súdu je prísnejšia než precedenčné pôsobenie iných rozhodnutí ústavného súdu v obdobných veciach. Kasačná záväznosť viaže všeobecný súd, ktorý vo veci konal, a to najmä v prípade, keď nedošlo k zmene právnej úpravy ani k zmene skutkových okolností a ústavný súd vo veci rozhodol meritorne a svoj právny názor jednoznačne formuloval (I. ÚS 89/2017, ZNaU 56/2017).

12. Kasačná (inštančná) záväznosť nálezov ústavného súdu predstavuje požiadavky na reflektovanie právneho názoru ústavného súdu zaujaté v konkrétnej právnej veci a vyjadrené v jeho zrušujúcom náleze, ktorý je pri následnom rozhodovaní orgán verejnej moci povinný bezvýnimčne rešpektovať. Kasačná záväznosť môže byť reflektovaná len bezpodmienečným rešpektovaním rozhodnutia ústavného súdu. Kasačná viazanosť orgánu verejnej moci právnym názorom vysloveným ústavným súdom vyplývajúca z § 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde vyjadreným v kasačnom náleze vyplýva zo zmyslu kasácie v právnom poriadku. Viazanosť orgánu verejnej moci právnym názorom ústavného súdu je zároveň vykonaním ústavného princípu práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces, ktorého je integrálnou súčasťou. Prípadné nerešpektovanie právneho názoru ústavného súdu je právnym dôvodom na podanie novej ústavnej sťažnosti (bližšie k tomu *Macejková, I., Bárány, E., Baricová, J., Fiačan, I., Holländer, P., Svák, J. a kolektív. Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky. Komentár. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2020. s. 1035 – 1042.*).

13. Orgán verejnej moci je po náleze ústavného súdu povinný ho vykonať a riadiť sa ním pri prerokovávaní a rozhodovaní vo veci. Vec musí rozhodnúť či posúdiť tak, ako mu ústavný súd prikázal. Orgán verejnej moci má v tomto smere ústavnú povinnosť a nemôže názor ústavného súdu

modifikovať alebo vec rozhodnúť inak, ako mu prikázal ústavný súd, hoci by ho k tomu mohli viesť dobré dôvody. Vertikálny precedens a kasačná záväznosť rozhodnutia ústavného súdu nedovoľuje orgánu verejnej moci zohľadniť nič (ani argument o nezávislosti sudcu či súdnej moci nie je relevantný), čo by mohlo viesť k nerešpektovaniu nálezu ústavného súdu. Ide o status rozhodnutia (vydal ho ústavný súd), a nie o jeho správnosť či spravodlivosť. Kasačná forma záväznosti má blízko k angloamerickému chápaniu precedenčného práva. Jedinou prípustnou výnimkou z kasačnej záväznosti je zmena faktických okolností prípadu od vydania nálezu a času rozhodovania orgánu verejnej moci. V každom inom prípade dochádza k porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy a k neústavnému stavu). Tieto účinky sa vzťahujú výlučne na orgán, ktorý bol pasívne legitimovaný v konaní o ústavnej sťažnosti (ĽALÍK, M., ĽALÍK, T. *Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky, komentár*. Bratislava : Wolters Kluwer, 2019. s. 404.).

14. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preskúmaním napadnutého rozsudku krajského súdu a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu zistil, že o opravných prostriedkoch sporových strán (odvolaní Ústavu pamäti národa a dovolaní sťažovateľa) rozhodli v intenciách nálezov ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 127/2019 a sp. zn. II. ÚS 285/2017 (bod 2), t. j. že Ústav pamäti národa „*nie je vo veci žaloby o ochranu osobnosti pasívne vecne legitimovaný z hľadiska zodpovednosti za (i) neoprávnenú evidenciu, ako ani z hľadiska zodpovednosti za (ii) zverejnenie tejto evidencie*“. Zároveň nezistil žiadnu takú skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup krajského súdu alebo najvyššieho súdu nemajúci oporu v Civilnom sporovom poriadku (§ 388, § 447 a § 451).

15. K tvrdeniu sťažovateľa, že legitímne očakával, že v danom spore bude úspešný, ústavný súd uvádza, že doktrína legitímnych očakávaní nie je absolútna, preto túto námietku nepovažuje za spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

16. Ústavný súd už vyslovil (PL. ÚS 12/05), že v súlade s tendenciami príznačnými pre modernú európsku konštitucionalistiku podlieha z hľadiska princípu právnej istoty ochrane aj tzv. legitímne očakávanie (*legitimate expectation, der Vertrauensschutz*), ktoré je užšou kategóriou ako právna istota. Štát, aj keď nekoná retroaktívne alebo nezasiahne do nadobudnutých práv, môže vertikálnym mocenským zásahom, napríklad náhlou, resp. neočakávanou zmenou pravidiel, na ktoré sa adresáti právnych noriem spoliehali, porušiť princíp právneho štátu. Ide o jeden z množstva konkrétnych výrazov princípu materiálneho právneho štátu, v ktorom sú všetci nositelia verejnej moci vrátane parlamentu podriadení ústave a jej princípom. Všeobecný princíp právneho štátu je kľúčový princíp, na ktorom je budovaný celý právny poriadok i celý systém fungovania nášho štátu. Znamená to, že tento princíp sa premieta bez rozdielu do všetkých oblastí spoločenského života. Ústavný súd ako orgán ochrany ústavnosti je povinný rešpektovať rámec právneho štátu, v ktorom je okrem iného garantovaná právna istota vrátane ochrany legálne nadobudnutých práv, ako aj legitímnych očakávaní, a tiež trvácnosť a stabilita právnych noriem, a je zakázaná svojvoľnosť v činnosti orgánov verejnej moci, parlament z toho nevynímajúc. V dôsledku posunu v nazeraní na ústavné princípy nastal posun aj v smere od formálneho chápania právneho štátu k jeho materiálnemu chápaniu, ku ktorému sa ústavný súd svojou judikatúrou zreteľne prihlásil. Pri formálnom chápaní právneho štátu sa ústavné princípy uplatňujú v limitoch ústavných textov aplikovaných na základe gramatických a formálnologických metód identifikujúcich obsah právnych predpisov. Takýto prístup znamená, že ak ústavný text napr. výslovne neustanovuje, že určité

nároky sú neodňateľné, t. j. sú zaručené akoby „len“ zákonnými zárukami, možno potom „legalizovať“ akékoľvek zásahy štátu. Materiálne chápanie právneho štátu takýto prístup vylučuje.

17. „*Materiálny právny štát stojí mimo iného na dôvere občanov v právo a právny poriadok. Podmienkou takejto dôvery je stabilita právneho poriadku a dostatočná miera právnej istoty občanov. Stabilita právneho poriadku a právna istota je ovplyvňovaná nielen legislatívnou činnosťou štátu (tvorbou práva), ale tiež činnosťou štátnych orgánov aplikujúcich právo.*“ (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2MCdo/1/2015 z 9. marca 2016).

18. V čase, keď sťažovateľ využil svoje oprávnenie podať žalobu proti Ústavu pamäti národa (v roku 2012), mu právny poriadok [Občiansky súdny poriadok účinný do 30. júna 2016 (ďalej len „OSP“), Občiansky zákonník, zákon o pamäti národa] nepriznával nárok, aby jej bolo vyhovené.

19. Procesné podmienky (označované aj ako „podmienky konania“) obsahovo vyjadrujúce predpoklady rozhodovania vo veci samej (existujúce tak na strane súdu, ako aj na strane účastníkov konania, resp. strán sporu) súdy boli a sú povinné skúmať *ex offico* kedykoľvek počas konania (§ 103 OSP, § 161 ods. 1 CSP). Nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, bráni súdu konať a rozhodnúť vo veci samej (§ 162 ods. 2 CSP).

20. K odmietnutiu spravodlivosti spravidla dochádza, ak súd bez zákonného dôvodu rozhodne, že neposkytne ochranu subjektu, ktorý sa jej domáha. O taký prípad nejde, ak odvolací súd, resp. dovolací súd vo svojom rozhodnutí reflektuje právny názor ústavného súdu vyslovený v jeho zrušujúcom rozhodnutí týkajúcom sa konkrétnej právnej otázky, resp. ak na základe takéhoto rozhodnutia ústavného súdu najvyšší súd (veľký senát) zaujme záväzný zjednocujúci právny názor.

21. Tvrdenie sťažovateľa, že legitímne očakával, že v danom spore bude úspešný, neobstojí ani z hľadiska historického kontextu, t. j. existencie spoločného štátneho útvaru Čechov a Slovákov, ktorý sa neskôr rozdelil na dva samostatné štátne útvary. Bolo len otázkou času, kedy sa judikatúra oboch štátnych útvarov v tejto právnej otázke zharmonizuje, keďže súdna prax v Českej republike už skôr dospela k právnemu názoru, že „*v prípade sporů souvisejících s registračními protokoly bývalé Státní bezpečnosti je v obdobných případech v České republice nositelem pasivní věcné legitimace Česká republika v zastoupení ministerstva vnitra, nikoli Ústav pro studium totalitních režimů*“.

22. Základné právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok. Procesný postoj účastníka konania (strany sporu) zásadne nemôže bez ďalšieho implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania (strana sporu) uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (m. m. IV. ÚS 329/04, II. ÚS 106/05, III. ÚS 32/07, III. ÚS 302/09, III. ÚS 75/2010).

23. Za arbitrárne a zjavne neodôvodnené ústavný súd nepovažuje ani rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu o priznaní nároku na náhradu trov konania Ústavu pamäti národa, t. j. protistrane, ktorá bola v konaní úspešná.

24. Nárok na náhradu trov konania je nárokom vyplývajúcim nie z hmotného, ale procesného práva, pričom otázku, či šlo o dôvodne podanú žalobu, je nevyhnutné posudzovať z procesného hľadiska, t. j. z hľadiska vzťahu výsledku správania žalovaného k požiadavkám žalobcu. Ide teda o to, či sa žalobca domohol uplatneného nároku, alebo nie, pričom súd neskúma, či by bol žalobca v meritórnom konaní úspešný, alebo nie (k tomu napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Sžo/225/2010 z 25. októbra 2010).

25. Medzi rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5Co/290/2019 zo 14. júna 2022 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/232/2022 z 31. augusta 2023 a obsahom základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

26. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 1. februára 2024

Miloš Maďar
predseda senátu